

„Viva la musica”

Felejthetetlen est Karancsbesziben

Egy kórus, amely ismertté vált az országban.

A DAL, A ZENE varázsa, szeretete elhozta az érdeklődőket arra az ünnepi hangversenyre, amelyet Karancsbesziben rendeztek február 23-án a helyi népdalkórus fennállásának tizedik évfordulója alkalmából. Az Ady Endre Művelődési Házban mintegy 250 vendég hallgatta kíváncsian a nagyszerű zenei csemegét, amelyet az ünnepeit kórus, valamint a többi meghívott csoport, szólista mutatott be magas színvonalon.

Futó László községi tanácselnök — aki maga is tagja volt a népszerű kórusnak — köszöntőjében rövid áttekintést adott az egy évtized gazdag sikereiből, arról a fejlődésről, amelyet mindaddig megtett a salgótarjáni AFESZ és a karancsbeszi Ady Endre Művelődési Ház népdalkórusa. Egy évtizeddel ezelőtt 12 dalt szerető nő és férfi jött össze annak a fiatal tanárnak a vezetésével, aki mindmáig irányítja a kórus munkáját, dirigálja az együttes szakmai tevékenységét. László László, a „Szocialista Kultúraért” kitüntetés birtokosa méltán rászolgált az elismerésre.

A népdalkórus, melyet az AFESZ mellett a MESZÖV is „örökbe fogadott”, szerepelt már a televízióban, a rádióban. Kétszer volt a Duna menti nemzetközi folklórfesztiválon, de megismerték izes énekésüket, műsorukat Baján, Püspökladányban, Szolnokon, Gyöngyösön és az ország más tájain, városaiban. A születésnapját ünneplő népdalkórus több mint 140 alkalommal lépett eddig közönség elé az országban. Tegyük hozzá, idehaza a község politikai, társadalmi, kulturális életében nagy szerepük van. Hiszen alig-alig képzelhető el rendezvény a népdalkórus felépése, jelenléte nélkül. Éppen ezért Karancsbesziben mind nagyobb szerep hárul a közművelődésben erre a lelkes csoportra, melyet segít a Karancsvölgye Építő és Faipari Szövetkezet is.

Tíz év alatt több mint 140 nyilvános szereplés. Hát még mennyit gyakorolt, próbált ez a tiszta hangzású kórus, amely az ünneplés perceiben elsőként lépett a közönség elé. Kiérdemelt vastaps fo-

gatta a népviseletbe öltözött vidám dalosokat. Tolmácsolásokban igazi, jó hangzású palóc népdalok akkordjai csendültek fel. A szólisták: Petróczy Andrásné, a népművészet mestere, Kovács Pálné és Zsidai József közreműködésükkel még emlékezetesebbé tették a forró hangulatú születésnap megemlékezést.

Aztán jött a község fiatal-sága. Jelezvé, ők is helyet követelnek a jövőben a dal-kultúra terjesztésében, ápolásában. A dalos palánták, a Karancsbeszi Általános Iskola tanulói nem könnyű feladatra vállalkoztak, amikor Liszt, Bárdos, valamint Balázs-szerzeményeket mutattak be. Az energikus karmester, László László átgéjtette kisebb tanítványait is a szerzők által formába öntött, legnehezebb zenei megoldásokon. A tízéves fennállását ünneplő kórusnak tehát jók a kilátásai. Ahogyan láttuk, az utánpótlás nevelése módszeresen történik, csak így haladjon tovább.

Az ünnepi műsorban színter lépett a salgótarjáni bányászférfiak is. Mátrai népdalcsokor, Bárdos „Hej, igazsádd!”, valamint Karai „Kecskeméti toborzó” szerepelt előadásukban. Különösen az utóbbi szám előadását tartalmazta nagy tapsal a közönség. A jó hírű férfikart Virág László karnagy vezényelte. Zongorán kísért: Virág Lászlóné.

Nagyszerű csoportot ismerünk meg a nézsai vegyes karban is. Műsorukból érezni lehetett, hogy dalaik jól begyakoroltak, melyet a kellemes együtténeklés bizonyított. Szarka Lajosné nagy szakértelemmel tartotta kézben és vezényelte az elhangzott: „Hajdúsági népdalcsokor”, Bárdos „Ot kurtika kórus” továbbá „Tavaszköszöntő”, s előadtak szlovák népdalokat. Jutalmul a közönség vastapsát érdemelték ki.

A SALGÓTARJÁNI pedagóguskórus ünnepi alkalomhoz illő műsort mutatott be. Előadásukból kicsendült, hogy közülük sokan mesterei a zenének, a dalművészetnek. Ennek a kórusnak a működése, szereplése is arról tanúskodik, a dalt megenni nem lehet és, aki igazán szereti az éneket, az szabad idejében is módot talál arra, hogy népszerűsítse, terjessze. A fülbemászó melódiákat bemutató kórust Virág László vezényelte. Zongorán kísért: Torják Vilmosné és Virág Lászlóné.

Az ünnepi műsornak kedves színfoltjai voltak azok a számok, amelyeket a salgótarjáni zeneiskola tanárai, növendékei mutattak be. Ez egyben azt is mutatta, hogy karancsbeszi kulturális életében mind jobban előtérbe kerül a komoly zene iránti érdeklődés.

Egy-egy kóruszám után betétként jól illeszkedtek a szólisták produktumai. Így Rimszkij-Korszakov „B-dúr harsonaversenyét” Kapi Gyula adta elő. Bartók—Kodály feldolgozású népdalokat Turza Imre mutatott be. Zongorán kísért: Torják Vilmosné. Később Krekács Pál nagyszerű trombitaszólója hangzott el: Kurpunszki „Cavatina”-ja. A fiatal előadót jól ismert zongorista: Kurucz Imréné kísérte. Az egyéni számokat Torják Vilmos száma zárta. Mossenet „Meditáció”-ját hegedűn adta elő a zenetanár. Zongorán kísért: Torják Vilmosné.

Amikor ismét a karancsbeszi népdalkórus állt a színpadon, a dal szereimeseit, a jelenlévő közönséget is valami láthatatlan kapcsolta össze. Az a láthatatlan erő a zene, a szép melódia. Valóban felejthetetlen volt, amint a vendégkórus képviselői átadták ajándékaikat, vagy, amikor Futó László tanácselnök jutalmakat adott az alapítóknak. A nézsaiak még dalba is foglalták a karancsbeszieket, annak a kórusnak a tagjait, akikkel számos rangos dalostalálkozón, versenyen álltak dobogóra az igényes zsiú, vagy szakértő közönség elé.

Megható volt, amint az ünnepeit kórus egyik tagja, Novák Lászlóné előlépett és a köszönő szavak mellett hangoztatta: „Boldog az, ki énekelhet deresedő fejjel”. Iát igen, hiszen Lenke néni is az alapítók közé tartozik, de mindig szívesen jön a kórusba, mert a dal összeköti őket. Nagy tetszéssel fogadott szavai közepette a karnagyot, László Lászlót most ő hívta a kórus elé, hogy átadhassa a kórus ajándékát. Egy népviseletbe öltöztetett babát, no meg tíz szál piros szegfűt nyújtottak át a sikeres egyévtized emlékére.

BEFEJEZŐ SZÁMKÉNT a kórusok közös műve következett. „Tiszai dallamok”, majd a „Viva la musica” hangjaival búcsúztak az együttesek a népszerű, nagyon fegyelmzett közönségtől.

D. L.

Gyakorlaton a földmérők

Az Asztalos János Kertészeti és Földmérési Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézetben földmérő szakembereket is képeznek. Az idén mintegy harminc fiatal végez a szakközépiskolában. A képen: szakmai gyakorlaton a III. éves földmérő tagozatos diákok

Filmjegyzet

Dráma a vadászon

Csehov neve csaknem egy évszázaddal ezelőtt jelent meg először a világirodalomban, s azóta egyre növekvő népszerűség kíséri. Dramáit állandóan játsszák a világ nagyvárosainak színpadán, művei újabb és újabb kiadásokat élnek meg, munkássága gyakran kerül az irodalomtudósok vitáinak középpontjába. Jelenleg a Madách Színház műsorán szerepel a Három nővér, Szolnokon a Platonov szerelmei, a Szovjet Irodalom című lap egész számszennelt a csehovi életműnek, hamarosan megjelenik Gereben Ágnes Csehov-könyve, s a mozik nemrég mutatták be az író elbeszélése nyomán készült Dráma a vadászon című szovjet filmet.

A novella Csehov fiatalkori művei közé tartozik, s mint ílyet, az író csak szárnypróbálgatásnak tekintette. A rendező, Emil Lotjanu azonban jól megérezte benne a lírai gazdagságot, s az erdővel körülvett grófi porta lakóiban megtalálta a múlt századi Közép-Oroszország tipikus hangulatát. „Hiszen valahol itt vágják ki a Cseresznyés kert fáit, ezt, a világiro-

dalomban még a mai napig is síró és susogó erdőt, mely csehovi kulcsot adott számomra a természet megértéséhez” — mondja Lotjanu.

Innen indult a film hősnőjének Olenykanak rövid és tragikus szárnyalása. Az erdősz fiatal leánya feleségül megy az özvegy jószágigazgatóhoz, de csak azért, hogy így kiemelkedjen a számára elviselhetetlen szegénységéből. Az esküvő napján azonban zokogva vallja be az ifjú Kamisev nyomozónak, hogy csak őt szereti. Egy ideig titkos szerelmi kapcsolatot tartanak fenn. Kamisevet első találkozásuktól kezdve látomás-ként nyűgözi le a bájos és törékeny Olenyka. Férje állítólagos kegyetlenkedése elől a nő azonban nem mál, hanem a gazdag grófnál keres menedéket. Egy kedélyes hangulatú vadászat, melyen az egész társaság részt vesz, hirtelen véres drámába fordul: Olenykat meggyilkolják. Am azt, hogy a tettes a felzaklatott Kamisev volt, csak a kerettörténetből tudjuk meg, egy irodalmi lap szerkesztőségében.

Lotjanu megfelelő feszültséget tud teremteni, szerep-

lői, Galina Beljajeva és Oleg Jankovszkij a figurák tökéletes másai. A film érdekes, de vitatható mozzanata a rendezőnek a Cigánytábor az égbe megy című előző filmjéből jólismert kitérő cigánykórus ismételt szerepeltetése, mely ezúttal a grófi kúria vendégeit mulattatja — a nézőt pedig újra elbűvöli. A borongós dalok növelik a film értékét, annak ellenére, hogy nem képezik a történet szerves részét.

A megkopott falak, az omladozó szobrok között, a világtól elzárta élő emberek csak a végtelen mulatásokban, értelmellen vitákban, szerelmi vágyban lelik örömeiket. A filmre teljességgel ráillenek Lukács Györgynek a csehovi drámáról mondott szavai: „Alig van bennük mozgás... A katasztrófák pedig, már ahol vannak, egészen groteszkül hirtelenek és véletlenekkel telik. Ezeknek az embereknek külső élete csupa véletlen, csak a vég bizonyos és szükségszerű. Egyszerre elcsattan egy lövés és elhangzik egy kiáltás — s utána megint a régi csend, az orosz sivatag csendje.”

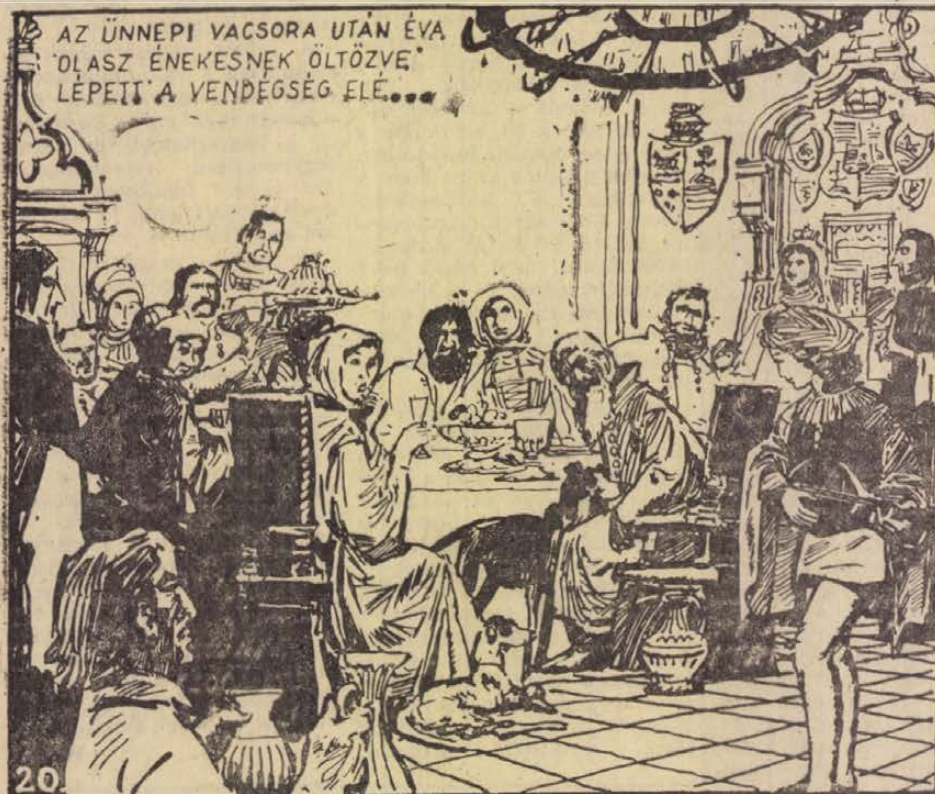
— ko —

EGRI CSILLAGOK

GÁRDONYI GÉZA MŰVÉNEK KÉPREGÉNYVÁLTOZATA

Feldolgozta: MÁRKUSZ LÁSZLÓ

Rajzolta: ZORÁD ERNŐ

20.

